



บทที่ 1

ข้อความกับความจริงทางศาสนา และ ปัญหา

จากความจริงในระดับข้อความสู่ความจริงแบบ เรื่องเล่า*

การสนทนาถกเถียงเรื่องความจริงของความจริงทางศาสนาสามารถจัดแบ่งได้เป็นสองลักษณะ กล่าวคือ การถกเถียงภายใต้กรอบคำถามเกี่ยวกับการมีความหมายของข้อความทางศาสนาว่ามันมีความหมายหรือไม่ และการถกเถียงที่เกี่ยวกับการแสดงข้อพิสูจน์หรือเหตุผลสนับสนุนความเชื่อทางศาสนา ทั้งนี้จะสังเกตเห็นได้ว่าการถกเถียงประเภทหลังจะเป็นไปได้ก็เพราะว่ามีพื้นฐานอยู่บนผลของการถกเถียงประเภทแรก เนื่องจากว่าคำถามเกี่ยวกับข้อพิสูจน์หรือเหตุผลสนับสนุนจะมีได้ก็ต่อเมื่อข้อความซึ่งใช้แสดงความเชื่ออันเป็นต้นคำถามมีความหมาย เราไม่สามารถถกเถียงเกี่ยวกับความจริงกับข้อความที่ไร้ความหมายได้ ปัญหาเรื่องการมีความหมายของข้อความทางศาสนาจึงมีความเป็นพื้นฐานกว่าและจึงเป็นจุดเริ่มต้นในการถกเถียงเรื่องความจริงของความจริงทางศาสนาซึ่งแสดงออกมาในรูปของข้อความ

* อนึ่ง คำว่า "ข้อความ" นี้หมายถึงความหมายของประโยค โดยทั่วไปในการพูดเกี่ยวกับความจริง เราจะเรียกความหมายของประโยคว่า "ประพจน์" ซึ่งมีค่าความจริง แต่ในที่นี้จะขอใช้คำว่า "ข้อความ" เพราะว่าการถกเถียงเกี่ยวกับความจริงของประโยคที่มีเนื้อหาหรือความหมายทางศาสนานั้น นักปรัชญาบางท่านก็ยึดถือว่าเนื้อหาในประโยคดังกล่าวไม่มีค่าความจริง หรืออีกนัยหนึ่ง มันไม่เป็นประพจน์ การใช้คำว่า "ข้อความ" จึงมีความยืดหยุ่น เพราะมันจะเปิดกว้างให้ทั้งเนื้อหาของประโยคที่มีและที่ไม่มีความจริง ความยืดหยุ่นนี้เหมาะสมสำหรับการกล่าวถึงความเคลื่อนไหวโดยรวมของนักปรัชญาศาสนาในที่นี้

เฟรเดอริก แพเร กล่าวถึงภาพรวมของความเคลื่อนไหวหนึ่งในวงการปรัชญาศาสตร์ร่วมสมัยในการถกเถียงเกี่ยวกับภาษาศาสตร์ว่าสามารถที่จะแบ่งการถกเถียงออกเป็นสองส่วน กล่าวคือ การถกเถียงในส่วนของนักปรัชญาที่ยึดถือว่าข้อความจะมีความหมายเชิงการบรรยายข้อเท็จจริงได้ก็ต่อเมื่อเราสามารถที่จะแสดงถึงกรณีที่ข้อความนั้น ๆ จะจริงหรือเท็จได้บนพื้นฐานของประสบการณ์เชิงประสาทสัมผัส นักปรัชญาอีกกลุ่มหนึ่งเห็นว่าทักษะของนักปรัชญากลุ่มแรกแคบไปเพราะจำกัดการมีความหมายของข้อความอยู่กับหน้าที่ด้านเดียวของภาษา นั่นคือ หน้าที่ในการสื่อสารข้อเท็จจริง นักปรัชญากลุ่มนี้จึงหันมาพิจารณาความหมายของข้อความทางศาสนาจากการใช้หรือหน้าที่อื่น ๆ ของมันในสังคม แพเรชี้ว่านักปรัชญาทั้งสองกลุ่มนี้มีสมมติฐานบางอย่างที่สืบมาจากความคิดแนวภาษาวិเคราะห์ร่วมกัน** กล่าวคือปรัชญาไม่มีเนื้อหาเชิงประจักษ์แต่จะมีหน้าที่ในการศึกษาความหมายซึ่งยึดถือว่าหน่วยของความหมายอยู่ในระดับข้อความ¹ ไม่ใช่อยู่ในระดับคำ คำส่วนใหญ่พูดถึงบาง

* นอกจากจะพบได้ในงานเขียนของแพเรแล้ว (ดูเชิงอรรถที่ 1) ยังพบได้อีกในงานต่อไปนี้ เป็นต้น :

Charlesworth, The Philosophy of Religion (London : Macmillan. 1972), P.145-155.

Ramsey, Religious Language (London : SCM Press ltd, 1957) P.11-14.

** นอกจากจะพบได้ในงานของแพเรแล้ว (ดูเชิงอรรถที่ 1) ยังพบอีกใน :

Harrison, An Introduction to the Philosophy of Language (Great Britain : MacMillan, 1979), P.51.

¹ Ferre, Language Logic and God (Great Britain : Collins Clear-Type Press, 1961), P.17-25 and 91.

อย่างเกี่ยวกับบางสิ่งได้ก็ต่อเมื่อมาสัมพันธ์กับคำอื่น ๆ ซึ่งทำให้เกิดเป็นข้อความ
สารจึงสื่อได้ในระดับของข้อความ และความจริงเท็จของสารจึงพูดในระดับข้อความ
นอกจากนี้ การศึกษาความหมายจะทำการวิเคราะห์

ฉะนั้น จากหนึ่งในสมมุติฐานดังกล่าวจึงไม่น่าสงสัยว่าทำไมการถกเถียง
จึงพูดถึงข้อความทางศาสนาเป็นหลัก นักปรัชญากลุ่มแรกข้างต้น เช่น เอ.เจ.แอร်
และ แอนโทนี ฟลู เป็นต้นเห็นว่าข้อความทางศาสนาไร้ความหมายเชิงข้อเท็จจริง
เนื่องจากข้อความเหล่านี้ไม่เข้ากับบรรทัดฐานของการมีความหมายในเชิงดังกล่าว
ดังที่ได้เอ่ยถึงข้างต้น บาซิล มิตเชลไม่เห็นด้วย เขาเห็นว่าข้อความทางศาสนา
ยืนยันถึงข้อเท็จจริงในโลกและสามารถหากรณีที่จะมาแสดงความเท็จของข้อความ
ตามที่บรรทัดฐานเรียกร้องได้ แต่กรณีที่หามาได้จะไม่มีกรณีใดที่จะสมบูรณ์จนกระทั่ง
สามารถที่จะปฏิเสธข้อความที่แสดงความเชื่อเหล่านี้ไปได้ จอห์น อิก และเอียน
ครอมบี เห็นว่าข้อความทางศาสนายืนยันข้อเท็จจริงและสามารถแสดงความเท็จ
ได้ในหลักการ (ไม่ใช่ในระดับปฏิบัติ) (สำหรับข้อถกเถียงเกี่ยวกับภาษาศาสนาที่
สำคัญดู Flew, Hare and Mitchell, "theology and Falsification."
Philosophy of Religion. ed W. Wainwright and W.I. Rowe (New
York : Harcourt Brace Jovanovich Inc, 1973). นอกจากนี้ยังมีนัก
ปรัชญาท่านอื่นอีกหลายท่านที่เห็นว่าข้อความทางศาสนาไม่มีความหมายเชิงข้อเท็จ
จริงแต่มีความหมายในด้านอื่น ๆ เช่น ด้านศีลธรรม ด้านการแสดงท่าทีที่มีต่อโลก
ด้านการชักจูงให้มองโลกในแงุ่มหนึ่ง ด้านการตอบสนองต่อสถานการณ์เชิงอัตถิภาวะ
เช่น ความจำกัดของชีวิตมนุษย์ หรือด้านการแสดงความศรัทธาหรือพันธะ เป็นต้น
ตัวอย่างของนักปรัชญาเหล่านี้ ได้แก่ อาร์.บี.เบรธเวท, โรนัลด์ เฮปเบอร์น,
อาร์.เอ็ม.แฮร์, นอร์แมน มัลคอม, จอห์น วิสคอม, ดี.เซด.ฟิลลิปส์,
ดี.เอ็ม.แมคคินนอน, ฟิลลิป เลออน, เจ.เจ.ซี.สมาร์ท, อี.แอล.อัลเลน, วิลเลน

เซอร์เดก, อลาสแตร์ แมคอินไทร์และเอียน ที.แรมซี เป็นต้น²

อย่างไรก็ตามคนทั่วไปรู้กันอยู่ว่าในภาษาศาสตร์นั้นไม่ใช่เฉพาะข้อความเท่านั้นที่มีบทบาทแต่ยังมีบทบาทของเรื่องเล่ารวมอยู่ด้วย สิ่งนี้ทำให้เกิดข้อสงสัยว่าข้อสรุปที่ได้จากการถกเถียงกันในระดับของข้อความจะถือว่าใช้อธิบายลักษณะของภาษาศาสตร์ทั้งหมดได้อย่างไร การที่นักปรัชญาเหล่านี้สามารถอธิบายลักษณะของภาษาศาสตร์ทั้งหมดบนพื้นฐานของการพิจารณาข้อความทางศาสนาได้มีนัยว่าต้องมีสมมุติฐานบางประการที่ทำให้สามารถมองข้ามเรื่องเล่าทางศาสนา และทำให้การพิจารณาอยู่ในระดับข้อความเพียงพอต่อการอธิบายดังกล่าว เมื่อมาถึงจุดนี้เราจะเห็นได้ทันทีว่าสมมุติฐานดังกล่าวจะต้องเป็นสมมุติฐานที่ทำให้เรื่องเล่าไม่ต่างไปจากข้อความเพื่อให้เกิดความเพียงพอต่อสิ่งที่เอ่ยถึง การที่จะทำให้เรื่องเล่าไม่พ้นไปจากระดับข้อความอาจทำได้โดยให้เรื่องเล่าเป็นเพียงที่รวมของข้อความและไม่มีอะไรไปมากกว่านั้น หรือ ทำให้เรื่องเล่าสามารถทอนลงเป็นข้อความหรือชุดของข้อความโดยไม่เสียความหมาย หรือ ไม่ต้องสนใจความสัมพันธ์เชิงตรรกะที่มีอยู่ระหว่างเรื่องเล่ากับข้อความโดยถือว่า ถึงแม้เรื่องเล่าจะทอนไม่ได้ ผลจากความเข้าใจในเรื่องเล่าจะแสดงมาในวาทกรรมซึ่งเป็นการสื่อสารที่มีข้อความเป็นหน่วยความหมายพื้นฐาน (พื้นฐานเพราะในการสื่อสารกันบางทีคนใช้คำโดด ๆ แต่ถ้าคำ ๆ นั้นไม่สัมฤทธิ์ผลในการส่งสารคนก็ต้องใช้ข้อความช่วยอธิบายและในการสนทนาข้อความจะมีบทบาทหลัก)

ปัญหาที่พบได้ทันทีก็คือว่ามีนักปรัชญาส่วนหนึ่งเห็นว่ามีหน่วยของความหมายมากไปกว่าระดับของข้อความ นั่นคือ เรื่องเล่า (narrative) หรือเห็นว่าเราจะไม่สามารถเข้าใจเรื่องเล่าได้ถ้าไม่พิจารณามันในฐานะเรื่องเล่าแต่ไป

² เรื่องเดิม, หน้า 81-90 และ 174-206.

ทอนมันเป็นระดับข้อความ นักปรัชญาเหล่านี้ได้แก่ ฮันส์ ฟราย แกร์ คอมสติก และ ปอล ริเกอร์ เป็นต้น ความคิดเห็นเหล่านี้ย่อมมีผลต่อสมมุติฐานที่ทอนหรือจำกัดเรื่องเล่าให้อยู่ในระดับข้อความอย่างแน่นอน

การวิเคราะห์ปัญหาของ ฮันส์ ฟราย

สิ่งหนึ่งที่จะสังเกตเห็นได้ในตอนต้นก็คือว่า ในการทำความเข้าใจภาษา ศาสนานั้น นักปรัชญาข้างต้นต่างก็ยึดถือสมมุติฐานบางอย่างไว้ก่อนที่จะเข้ามาอธิบายลักษณะของภาษาศาสตร์ เช่น สมมุติฐานเรื่องที่ว่าข้อความเป็นหน่วยความหมายพื้นฐาน ซึ่งทำให้ความพยายามในการทำความเข้าใจภาษาศาสตร์ของนักปรัชญาเหล่านี้จำกัดอยู่ในระดับข้อความทางศาสตร์ ยิ่งไปกว่านั้นเรายังจะเห็นอีกว่านักปรัชญาเหล่านี้จะอธิบายการมี (หรือไม่มี) ความหมายของภาษาศาสตร์โดยอาศัยพื้นฐานจากความเข้าใจลักษณะต่าง ๆ ของมนุษย์ เช่น เรื่องสมรรถนะในการรับรู้ของมนุษย์ที่ดูจะจำกัดอยู่กับประสาทสัมผัส เรื่องศีลธรรม เรื่องปัญหาเชิงอัตถิภาวะ หรือ เรื่องการมองโลก เป็นต้น สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่านักปรัชญาเหล่านี้มีสมมุติฐานบางประการเกี่ยวกับการเป็นเกณฑ์การมีความหมายว่าต้องมีพื้นฐานจากความเข้าใจในลักษณะของมนุษย์ ถ้าพิจารณาตามทัศนะของฟราย การมีสมมุติฐานบางอย่างมาก่อนแล้วใช้มันมาทำความเข้าใจภาษาศาสตร์ หรือการมีความคิดเกี่ยวกับเกณฑ์การมีความหมายดังกล่าวแล้วมาใช้พิจารณาการมีความหมายของภาษาศาสตร์ถือได้ว่าเป็นความคิดที่มีลักษณะแบบอพอลอเจติกส์ (Apologetics)*

* ทั้งนี้ยกเว้นพวกของ แอนโทนี ฟลู เพราะพวกนี้ไม่ได้ปกป้องการมีความหมายของ ศาสนา

พวกอพอลอเจติกส์จะหาการมีความหมายของภาษาศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเล่าทางศาสนา โดยการให้ความสนใจเกี่ยวกับลักษณะของความ เป็นจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเป็นจริงของมนุษย์เป็นที่ตั้งแล้วพิจารณาว่าภาษาศาสตร์จะมีความหมายในบริบทดังกล่าวได้อย่างไร ผลก็คือว่า การมีความหมายของเรื่องเล่าทางศาสนาจะเป็นเรื่องของศีลธรรม หรือประวัติศาสตร์ที่มนุษย์เข้าถึงได้โดยอาศัยหลักฐานเชิงประจักษ์³ การที่พวกอพอลอเจติกส์เริ่มจากความ เข้าใจมนุษย์เป็นเพราะว่าพวกเขาเห็นว่าถ้าพระเจ้าทรงเปิดเผยความจริงเพื่อ ให้มนุษย์รู้ความจริงนั้นต้องเป็นไปได้ภายในขอบเขตของศักยภาพของมนุษย์ เพื่อ มนุษย์จะรู้ได้และถึงแม้ว่าความจริงดังกล่าวเป็นสิ่งรู้ได้จากการเปิดเผยของพระเจ้า แต่ศักยภาพของมนุษย์เป็นสิ่งที่มนุษย์สามารถเข้าถึงเองได้ด้วยเหตุผล ดังนั้นเรา จึงสามารถแสดงถึงเงื่อนไขของความเป็นไปได้หรือการมีความหมายของความจริง ดังกล่าวได้ก่อนที่จะไปอ่านเรื่องเล่าทางศาสนาที่มีความจริงนั้นอยู่ และใช้เงื่อนไข ดังกล่าวเป็นเกณฑ์การหาการมีความหมายของเรื่องต่าง ๆ เหล่านั้น ทั้งนี้ พวก อพอลอเจติกส์เห็นว่าเทววิทยามีหน้าที่ในการแสดงความเป็นไปได้ดังกล่าวเพื่อที่จะ ยืนยันว่าความจริงที่ศาสนายืนยันนั้นไม่ไร้สาระแต่มีความหมายต่อมนุษย์จริง ๆ⁴

3 Placher, "Introduction", Theology and Narrative, ed. Hunsinger (Oxford : Oxford University Press, 1993) P.7-8. อนึ่ง ความหมายของคำว่า "ศีลธรรม" นี้อาจจะกว้างกว่าที่เข้าใจกันในปัจจุบัน มันจะรวมถึงความหมายเชิงศาสนาด้วย ดู Frei, The Eclipse of Biblical Narrative (New Haven : Yale University Press, 1974), P 111.

4 Hunsinger, "Afterword : Hans Frei as Theologian", เรื่องเดิม หน้า, 237.

ศาสนาไม่ได้หมายความว่าไปแล้วสำหรับคนสมัยนี้อย่างที่คิด ๆ กันโดยเฉพาะ
อย่างยิ่งภายใต้อิทธิพลของความคิดทัศนคติที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์

พรายเห็นว่าการที่พวกอพอลอเจติสต์ให้หลักเกณฑ์ของการมีความหมายอันมี
พื้นฐานอยู่บนเรื่องศักยภาพของมนุษย์ที่เข้าถึงได้ด้วยเหตุผลมีอยู่ก่อนที่จะมาทำความเข้าใจ
เข้าใจเรื่องเล่าทางศาสนานั้นทำให้เรื่องเล่าทางศาสนาไม่ได้มีความหมายในตัว
เองแต่เป็นสิ่งที่แสดงตัวอย่างประกอบ (illustration) ของศักยภาพดังกล่าว
ในกรณีของกอสเปิล พรายเห็นว่าความหมายของกอสเปิลเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระ
เยซู ดังนั้น ผลของความคิดแบบอพอลเจติสต์ก็คือ พระเยซูจะทรงเป็นเพียงตัวอย่าง
ที่แสดงการปรากฏเป็นจริงของศักยภาพของมนุษย์ดังกล่าว พระองค์ไม่ได้ทรงเป็น
ตัวของพระองค์เองที่มีปัจเจกภาพทดแทนไม่ได้ แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพวกอพอลอเจติสต์
ก็จะหักล้างตนเอง ทั้งนี้เพราะความคิดนี้มีจุดประสงค์ที่จะพูดถึงความเป็นไปได้ของ
การมีความหมายของความจริงจากไบเบิล หรือ กอสเปิล และพรายเห็นว่าความ
จริงจากกอสเปิลก็คือเรื่องราวของพระเยซูที่เป็นปัจเจกบุคคลที่มีฐานะเป็นผู้ช่วยให้
รอด แต่ดังที่ได้เห็นแล้วว่าการแสดงความเป็นไปได้ของความจริงดังกล่าว ทำให้
พระเยซูทรงเป็นเพียงทางผ่านของศักยภาพที่ปรากฏเป็นจริง ความจริงจากกอสเปิล
จึงไม่ใช่เรื่องของพระเยซูในฐานะที่เป็นปัจเจกบุคคล แต่เป็นเรื่องของศักยภาพของ
มนุษย์⁵

นอกจากนี้ ถ้าเรื่องเล่าทางศาสนามีบทบาทเพียงเป็นที่แสดงตัวอย่าง
ประกอบดังกล่าว ก็หมายความว่าเราสามารถละทิ้งมันไปได้เมื่อได้ความหมายที่
เรื่องจะสื่อแล้ว หรืออีกนัยหนึ่งเรื่องเล่าทางศาสนาจะสามารถทอนลงเป็นข้อความ
เช่น ข้อความทางศีลธรรม หรือศาสนาได้โดยไม่เสียความหมาย ยกตัวอย่าง เช่น

⁵ เรื่องเดิม, หน้า 238.

จี.ที. แชนคคาเรีย เห็นว่าความหมายของ เจเนซิส 1:1 และ 2 สามารถทอนลง เป็นข้อความที่ว่า พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งประกอบขึ้นเป็นจักรวาลในขณะนี้ และ เช่นเดียวกัน พระองค์ทรงสร้างสสารของโลกก่อนที่มันจะประกอบขึ้นเป็นโลกและ ส่วนประกอบของโลก⁶ ยิ่งไปกว่านั้น เราจะเห็นว่าความจริงหรือเนื้อหาของศาสนา ที่มาจากเรื่องเล่าทางศาสนาจะถูกกำหนดจากภายนอกตามแต่ว่าจะมีความคิดเรื่อง เกณฑ์การมีความหมายอย่างไร เนื้อหาจึงไม่แน่นอนขึ้นกับว่าจะนำทัศนะเกี่ยวกับการมีความหมายใดมาใช้ วิธีการทางอพลอเจติกส์จึงไม่ช่วยให้เข้าใจความจริง ของศาสนา อีกทั้ง มันยังไร้ประโยชน์ในเชิงการตีความเรื่องเล่าทางศาสนา เพราะมันจะไม่ช่วย "หา" ความหมายจากเรื่องแต่มันจะทำให้ต้อง "ให้" ความหมายกับเรื่องเล่าโดยอาศัยหลักเกณฑ์การมีความหมายที่กำหนดมาก่อนการตีความ⁷

เราจะเห็นได้ว่า ถ้าเราปรับอพลอเจติกส์ให้มากำหนดวิธีการตีความ เรื่องเล่าทางศาสนา มันจะทำให้ต้องตีความเรื่องเล่าทางศาสนาในฐานะที่เป็น นิทานเปรียบเทียบ (allegory) แต่พรายเห็นว่าการอสเพลมีลักษณะเป็นเรื่องเล่า ที่เหมือนจริงซึ่งจะมีความหมายในตัวเอง ไม่ได้เป็นสัญลักษณ์ หรือแสดงตัวอย่าง ประกอบความคิดอื่น ฉะนั้นการยอมรับอพลอเจติกส์จะทำให้ต้องตีความไปเบิ้ลใน ลักษณะที่ผิดไปจากที่มันเป็น หรืออีกนัยหนึ่งการยอมรับอพลอเจติกส์จะทำให้ สามารถทอน หรือแสดงความหมายของเรื่องเล่าทางศาสนาเป็นข้อความทั่วไป ได้ เพราะเรื่องเหล่านี้ถือว่าเป็นตัวอย่างประกอบที่สื่อถึงความคิดทั่วไปดังกล่าว แต่การอสเพลเป็นเรื่องเล่าที่เหมือนจริง มันไม่ได้แสดงถึงความคิดทั่วไปหรือความหมายที่รู้จักกันมาก่อนแต่ความหมายของมันก็คือสิ่งที่มันพูดถึงโดยตรงเหมือนกับลักษณะ ของรายงานทางประวัติศาสตร์ องค์ประกอบต่าง ๆ ที่ประกอบขึ้นมาเป็นเรื่อง

⁶ Comstock, "The Truth of Religious Narrative. "Philosophy of Religion 34 (1993), P.142.

⁷ เรื่องเดิม, หน้า 245.

เล่าจึงเป็นสิ่งจำเป็นในการทำความเข้าใจความหมายของมัน⁸

นอกจากนี้ ผลของอุปอลอเจติสส์ที่ทำให้เรื่องเล่าทางศาสนาเป็นสิ่งที่แสดงถึงสิ่งอื่นยังมีในแง่ประวัติศาสตร์อีก กล่าวคือ ถ้าความหมายของไบเบิลคือเรื่องราวประวัติศาสตร์ การตีความเรื่องเล่าดังกล่าวก็คือการพิจารณาความเป็นไปได้ของสิ่งที่มันพูดถึง ซึ่งเป็นการไปดูสิ่งที่อยู่ต่างหากจากตัวเรื่องเล่าอันได้แก่ เหตุการณ์ที่อยู่ภายในขอบเขตความเป็นไปได้ที่มนุษย์จะประสบ ถ้ามีการยึดถือว่าความหมายของไบเบิล ก็คือเหตุการณ์ทุกอย่างตามที่ปรากฏในเรื่องรวมถึงเรื่องอัศจรรย์ต่าง ๆ ด้วย⁹ ผู้ที่ยึดถือเช่นนี้ก็มีความเห็นว่าจำเป็นต้องแสดงว่าเรื่องราวอัศจรรย์ต่าง ๆ เหล่านี้ เช่น จากการแทรกแซงจากพระเจ้า หรือ การฟื้นคืนชีพของพระเยซู นั้นเป็นไปได้ มิฉะนั้นไบเบิลก็จะพูดถึงสิ่งที่ไร้ความหมาย และขาดความน่าเชื่อถือไป แต่ถ้ามีการยึดถือว่าความหมายของไบเบิลก็คือเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ธรรมดาทั่วไปที่ถูกเล่าถึงอย่างผิดพลาดทำให้ปรากฏออกมาในรูปของเรื่องราวอัศจรรย์มีการแทรกแซงเกิดขึ้นของสิ่งเหนือธรรมชาติต่าง ๆ การตีความหมายของไบเบิลก็คือการสร้างเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ขึ้นมาใหม่บนพื้นฐานของไบเบิลและวิธีการทางประวัติศาสตร์¹⁰ หรืออีกนัยหนึ่ง จะมีการตรวจสอบเรื่องเล่าในพระคัมภีร์ว่าส่วนใดตรงกับหลักฐานหรือข้อมูลทางประวัติศาสตร์ จากนั้นก็จะสร้างเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ขึ้นมาใหม่ซึ่งจะเป็นเรื่องที่ดีถ้ามีความน่าเชื่อถือทางประวัติศาสตร์มากกว่า เราจะเห็นได้ว่าการตรวจสอบจะมีการทอนเรื่องเล่าเป็นข้อความ ไม่ว่าจะ เป็นข้อความเกี่ยวกับตัวเหตุการณ์หรือความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ เช่นความสัมพันธ์เชิงเวลา เป็นต้น เพื่อที่จะ

⁸ Frei, The Eclipse, หน้า 13-14.

⁹ เรื่องเดิม, หน้า 256.

¹⁰ เรื่องเดิม, หน้า 260.

ประเมินความน่าเชื่อถือเชิงประวัติศาสตร์ เช่น มันมีเหตุการณ์นั้น ๆ ที่ข้อความนั้น ๆ บรรยายหรือไม่ หรือว่าข้อความนั้น ๆ บรรยายอะไรหาหลักฐานมาสนับสนุน โดยวิธีการทางประวัติศาสตร์ได้หรือไม่ หรือว่า ความสัมพันธ์ก่อนหลังระหว่างเหตุการณ์ถูกต้องหรือไม่ เป็นต้น นอกจากนี้การสร้างเรื่องใหม่ภายใต้จุดประสงค์ที่จะบรรยายเหตุการณ์เชิงประวัติศาสตร์จะเป็นการทำลายเรื่องเล่านั้นในพระคัมภีร์ เช่นการดำเนินเรื่อง หรือการพัฒนาของตัวละครจะถูกขัดจังหวะ หรือถูกตัดออกไป¹¹

พรายเห็นว่าความหมายของเรื่องเล่าทางศาสนาคือผลมาจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์และตัวละครในเรื่องบนพื้นฐานของการดำเนินเรื่องโดยตัวโครงเรื่อง ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่จะได้ความหมายจากเรื่องเล่าถ้ามันถูกทอนลงไป องค์ประกอบต่าง ๆ ในเรื่องจึงไม่อาจจะทิ้งไปได้¹² ดังนั้นทักษะข้างต้นซึ่งส่งผลให้ไม่สามารถตีความหาความหมายเรื่องเล่าเหล่านี้ตามลักษณะที่มันเป็นจึงยอมรับไม่ได้ นอกจากนี้ความคิดของผู้ที่ยอมรับเรื่องอัศจรรย์ก็ยอมรับไม่ได้เช่นกัน ถึงแม้ว่าทักษะนี้จะทำให้ไม่ต้องทอนเรื่องเล่าทางศาสนาแต่ให้รักษาทุกส่วนของเรื่องไว้อย่างเดิม เพราะว่าถ้าความหมายของเรื่องเล่ามาจากความสัมพันธ์ภายในตัวเรื่องเอง ความหมายของมันก็ไม่ขึ้นอยู่กับการที่เรื่องอัศจรรย์จะสามารถมีความเป็นไปได้ได้หรือไม่

สรุปได้ว่า พรายชี้ให้เห็นว่าทักษะแบบพอลอเจติกส์มองข้ามลักษณะที่เป็นเรื่องเล่าที่เหมือนจริงของเรื่องเล่าทางศาสนาในไบเบิล แต่พรายเห็นว่าลักษณะดังกล่าวเป็นสิ่งที่มองข้ามไปไม่ได้ และมันเป็นพื้นฐานของวิธีการตีความเรื่องเล่าทางศาสนาที่ชุมชนชาวคริสต์ใช้กันมา นั่นคือ การตีความไบเบิลในฐานะเรื่องเล่าที่เหมือนจริง หรือ การอ่านตามตัวอักษรซึ่งหมายถึงการอ่านเรื่องเล่า

¹¹ Placher, เรื่องเดิม, หน้า 8.

¹² Frei, เรื่องเดิม, หน้า 13-14.

ในพระคัมภีร์แบบที่คนทั่ว ๆ ไปอ่านเรื่องเล่าธรรมดา ดังนั้นวิธีการแบบพอลอเจติกส์จึงยอมรับไม่ได้เพราะมันทำให้ไม่สามารถตีความไบเบิลได้ตรงตามลักษณะที่มันเป็น และยังขัดกับการปฏิบัติของชุมชนด้วย ในบทต่อไป เราจะพิจารณาว่าอะไรคือหน่วยภาษาในระดับเรื่องเล่าตามทัศนะของ ฟราย คอมสตอก และ ริเกอร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราจะเห็นจากทัศนะของริเกอร์ว่าเรื่องเล่าเป็นหน่วยภาษาได้อย่างไร มันสัมพันธ์หรือต่างจากหน่วยภาษาระดับข้อความอย่างไร มันมีลักษณะเช่นไร และลักษณะดังกล่าวส่งผลต่อลักษณะของการทำความเข้าใจเรื่องเล่าเช่นไร